

Tma na konci tunela

Vždy som si myslel, že na biele svetlo budem pripravený. Že ma pohladí jeho hrejivou dlaňou, ja mu pošepkám všetko, čo som svetu pošepkať nestihol, ono ma oblaží zaslúženou hranicou mojej existencie a ja sa s radosťou oddám večnému tichu. No teraz, keď ma ako zúfaleho motýľa v nekonečnej sieti zabudnutých nádejí lapilo a pozrelo sa mi do očí, ťažko som hľadal slová. Len v kútiku mojej vyhasnutej duše som vnímal, ako s nemým úžasom nechápem. Vnímal som, aké zbytočné je dýchať. Aké zbytočné je žiť. Ako neporovnateľne zbytočné je snažiť sa neoceniť jeho priezračnú dokonalosť, ktorá mi oslepila zrak. Vnímal som, ako ma zbytočnosť vlastnej podstaty špinavo a netaktne uráža a ja len odovzdané znášam drsné slová, pre ktorých vyslovenie som aj tak nikdy dosť dôležitý nebol.

Nikdy nie je príjemné uvedomiť si, ako málo znamenáme. Adrenalín nezdvorilo opustí vaše žily a vy váhate, či sa vôbec oplatí venovať energiu na boj. Zvlášť, keď vás periodické impulzy krátkej a intenzívnej bolesti opakovane zrážajú k zemi a okrem chuti zomrieť vás napína aj s necitlivej urážky sveta, ktorý si užíva pohľad na symbol stroskotania. Zostáva len znovu si zvyknúť a vzdať to, čo vyhrať sa nedá. Prijat' prehru, pokorne zomrieť a uvoľniť miesto. Lebo tak je to správne. Myslím, že práve preto som sa postavil.

Hoci sa mi svet pred očami triasol, obrázok sa nemenil. Len biele svetlo sa postupne vykryštalizovalo do lesku mramorových stien a s následkami ma opäť nechalo samotného. Až keď som po tretí raz zavrel a otvoril oči, mozog mi dovolil lepšie identifikovať priestor. Obrysy bielych stien som však aj s triezvym pohľadom rozoznával len matne. Kde priesvitný vzduch končí a biely strop začína som zistil, až keď mi pár centimetrov nado mnou chladný mramor ohmatal dlaň. Chýbajúci horizont som si v diaľke bielej podlahy musel len predstaviť. Nemotorne som sa otočil. Snehobiely mramor aj za mnou zrkadlovito rysoval prázdny tunel.

Ak moja rozhádzaná osobnosť niečím vynikala, bola to schopnosť neveriť. Neveril som Slnku, keď za milou tvárou skrývalo dážd'. Neveril som lastovičke, keď vymenila vlastné pohodlie za vernosť domovu. Neveril som mame, keď ma aj po zlej známke v žiackej knižke obdarovala bozkom na dobrú noc. Neveril som rád. A keď som mal pravdu, potlačil som úsmev, nezaujato pokýval hlavou a vlastnému svetu s hrdosťou pošepol: Ja som to vedel. Ani teraz som neveril. Už len tak všeobecne, zo zvyku. Neveril som, že chodba, v ktorej sa utápal môj zrak má konca. Pretože veriť bolo vždy len pre zbabelcov...

Hľadal som čokoľvek, čo by v jednotvárnej chodbe narúšalo krásu bielej uniformity, no ťažké je nájsť škrvnu na niečom, čo je dokonale čisté. Hľadať som však neprestával. Analyzoval som okolie, aby som nemusel analyzovať seba. Štipľavosť nevyslovených otázok ma však na nahej koži páčila čoraz nepríjemnejšie. Vedel som, že odpovede nemám. No skúsiť som to musel. Kde som? Ako som sa sem dostal? Takto vyzerá nebo? Možno som anjel. Nad hlavou som skúsil nahmatať neexistujúcu svätožiaru. Nevedel som, či snívam. Nevedel som, či vôbec žijem. Zhlboka som vdýchol osviežujúci kyslík. Zas tak moc na tom nezáležalo. To, čo som videl, bola pre mňa realita. A princípom reality je prekonať situáciu. Možno mi stačilo rozbehnúť sa hlavou proti pevnému mramoru. Teplé objatie vlnenej periny by mi poprialo dobré ráno a ja by som so zbabelým výdychom pokračoval v cykle môjho života. Pri najhoršom

by teplú perinu nahradil prísny výraz učiteľa. A keby mi mramor rozbil moju krehkú lebku, s klúdom by som si pri spätnom páde vychutnal môj posledný výdych. Ja som sa však rozhodol nájsť cestu von.

Buď bolesť usúdila, že pre jej pichľavé bodanie nie som dosť zaujímavý, alebo ju moje žily prestali považovať za nepriateľa. Pretože keď som spravil krok a s očakávaním pádu privrel oči, nohy sa mi nepodlomili. Práve naopak. Spanilá vlna neznámeho pocitu mi obliala vnútornosti a trasúce sa kolená, ako feťák po dlhom abstáku prijali neznámu látku a hrdo sa vzpriamili. Len monotónne vibrovanie v hĺbkach lebky nezlomilo svoju lojalitu. Mohutný tón sa dominantne niesol úpäťami môjho chaosu v tvare mozgu a nekompromisne ničil spomienky na ticho. Znechutene som zaťal zuby dúfajúc, že dunenie sa nevysvetliteľne vyparí. Bohužiaľ. Myslím, že to bola intuícia, ktorá mi vypumpovala tep do červených hodnôt, keď tón na moje prekvapenie zosilnel. Potriasol som hlavou, akoby som sa snažil zbaviť smietky vo vlasoch. Lenže dunenie nebolo v mojej hlave.

Neviem, čo bolo horšie. Či pohľad na rúcajúcu sa dokonalosť alebo sklamanie, ktoré mi zmrazilo nohy. Čisto biela podlaha na hranici dosahu môjho zraku spolu so zvyškom nádejí mizla v čiernej temnote, ktorá odhodlane smerovala za mojou neveriacou dušou. Ja som potlačil výkrik z netrpezlivého hrdla, odohnal symptómy strachu na mojej tvári a odovzdane vystrel ruky. Predsa nezomriem ako zbabelec. Čiernota, ktorá v bielom tuneli pripomínala diabla v nebi plnom anjelov sa nebojácne presekávala mramorom. Ja som len zmeravene stál, sledoval, ako sa za mnou plazí smrť. Jej čierne oči už len pár metrov odo mňa žiarili túžbou po ničení. Stále som čakal. Sledoval jej majestáttnu tvár. Vôbec nebola taká strašidelná, ako o nej hovoria...

Zvláštne. Ešte pred chvíľou som pyšne mával bielou vlajkou. Štítom z apatie ponúkal sa víle osudu. Zober si ma! Smial som sa. No teraz, keď vo mne opustená iskra rozpútala plameň a ten zapálil zvädnuté srdce, nevedel som, čo robiť. Celoživotná ideológia mi kázala ignorovať. Prijatá a zničená. Nevzdorovať rukám, ktoré mi ako náladové dieťa z plastelíny formujú môj chodník. Aj tak som príliš malý, aby to dávalo zmysel. No celkom nový prvok v sklade chemických bánk, ako dotyk arktického vánku na Saharskej púšti mi vzrušene rozkmital končeky prstov.

Odrazil som sa od padajúceho mramoru a rozbehol sa do nekonečnosti bieleho tunela. Bežal som, pretože priepasť si ma nezaslúžila. Pretože som mal dosť jej namyslenej tváre. Pretože to dávalo zmysel. Vlastným telom som rozrážal hustý vzduch, zapáchajúci hnevom čiernej temnoty. Ó, ako ma poháňal vpred. Celý život som sa skrýval vo vlastnom tieni. Presviedčal sa, že bojovať nepotrebujem. Že vyhrať chcú len tí, čo pochybujú o svojich schopnostiach. Ja som sa len v pozadí ticho smial na nedôležitosti ich každodenných závodov. Závodov bez pravidiel či jasného cieľa. Toľká škoda potu a krvi. A predsa ich to naplňalo.

Len veľkolepý tón plačúceho mramoru sa na mňa lepil tesnejšie ako strach. Odrážal sa od pozostatkov bielych stien a mohutne zavíjal. Zrejme sa ma snažil uraziť, no našťastie som mu nerozumel. V diaľke sa črtal len ďalší tunel. Ja som však bežal. Kvôli mne. Kvôli mojej pravde. Chyť si ma, priepasť, lebo ja bežať neprestanem!

Keď ma otec schmatol za golier a ukázal na rozbité okno, prehlto som hnev a pokýval hlavou. Bol som nevinný, no aj tak som sa priznal. Samozrejme, že ma jeho široké ramená a hrubý hlas desili, lenže pravda bola dôležitejšia. Aspoň som v to veril. Veril som, že za mňa prehovorí. Že nie je dôležité, čo poviem a čo spravím. Ona bola kráľovná, ja len opustený pešiak v nesprávnom rohu šachovnice. Ako som jej mohol vzdorovať?

Nie, nezastala sa ma. Nikdy sa ma nezastala. Nechala ma na dne. Pamätám si, ako ma jej škodoradostný smiech zalieval hnevom, keď otec vyberal zo skrine remeň. Tak moc som ju nenávidel.

Na sekundu som zavrel oči. Nepoľavil som, len ma unavoval pohľad na jednotvárnosť bieleho tunela. Jeho dokonalá čistota žiarila nevinnosťou, milou tvárou a pochopením. No nechápal nič. Ako by aj mohol?

Je to tá sladká aróma kyslíka, ktorá vám prezradí, ako chutí šťastie. Keď som otvoril oči a pripravil sa na statickosť bielych stien, srdce sa mi rozbúchalo. V diaľke sa na mňa úprimne usmievali zlatožlté lúče na belasej oblohe, ktoré sa už nemohli dočkať, keď ma chytia za ruku a odprevadia preč. Slabý vánok opatrne kolísal zelené stebľá trávy sem a tam, pripravený objasniť moje unavené telo. Ozvena padajúceho mramoru už slabla. Priepasť za mnou nestíhala.

Jeden krok a budem vonku. Budem ako ostatní. Budem bojovať v nezmyselných závodoch o nezmyselné výhry, kúpať sa v mori predsudkov a predstavy zbytočnej slávy. Odpustím pravde jej zradcovskú povahu. Uverím milý úsmev zlatému slnku. Uhnem pohľadom pred smutnou tvárou. Nie...

Zastal som. Zavrel oči. Zaťal zuby. Napol svaly. Je neskoro, drahý svet. Nechaj si svoj milý úsmev.